



Nick Ervink voor
zijn sculptuur *Olnetop*
(foto: Jimmy Kets).

HET UNIVERSUM VAN **NICK ERVINCK**

geel

De Vlaamse kunstenaar Nick Ervinck is bekend om zijn grote gele sculpturen met onuitsprekelijke namen. Een hoogtepunt voor Ervinck was de realisatie van de huizenhoge sculptuur *Cirbuats* in Gent. Als beeldend kunstenaar die de digitalisering omarmt, staat Ervinck met één voet in de oude en één voet in de nieuwe wereld.

TEKST: **HILDE VAN CANNEYT** BEELD: **PIETER HUYBRECHTS, JIMMY KETS, KRIS VANDAMME EN PETER VERPLANCKE**

Linksonder:

Prahiard, 2010, polyester,
440 x 340 x 225 cm
(foto: Kris Vandamme).

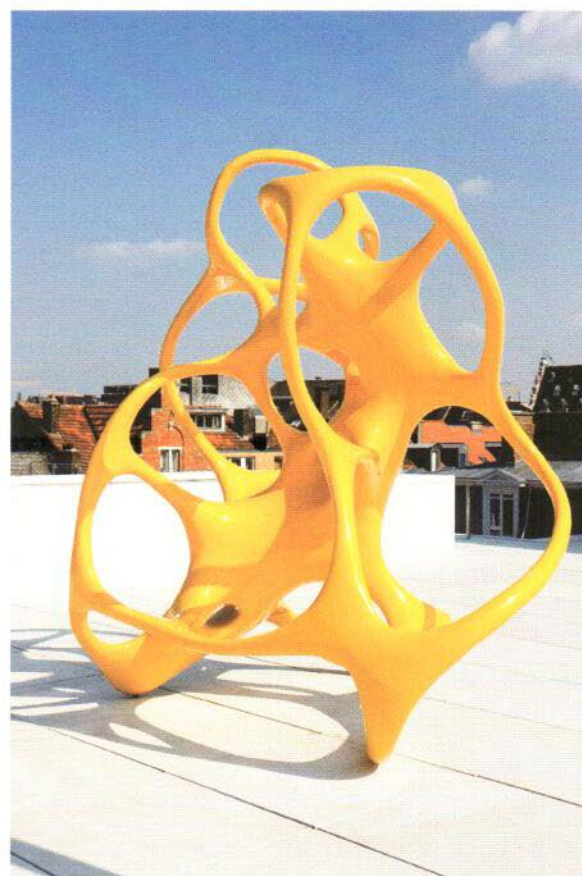
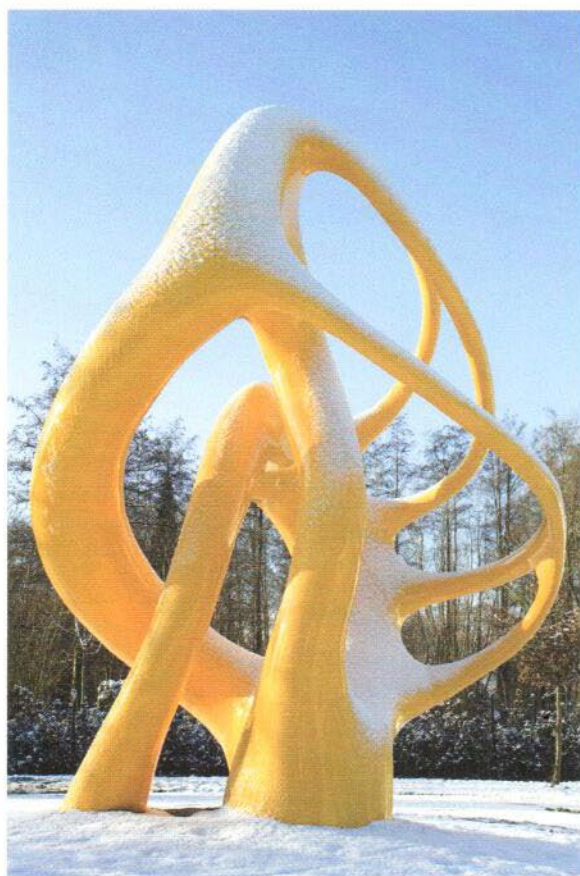
Rechtsonder:

Nieblooy, 2009, polyester,
325 x 300 x 250 cm
(foto: Pieter Huybrechts).

> Teken je 'de eerste lijn' voor een kunstwerk nog altijd in een schetsboekje neer? 'Vroeger wel, toen was ik geïnteresseerd in de manier hoe ik iets fysieks maakte in het atelier. Dat probeerde ik verder uit te tekenen in de computer en van daaruit ging ik verder werken in het atelier. Ik zocht een wisselwerking tussen de fysieke en de virtuele wereld. Door te evolueren naar die grootschalige openbare en monumentale opdrachten kon ik niet zomaar alles meer uitproberen. Nee, je moet bijna als een architect al op voorhand je plan maken en zo uitvoeren. Iedere stap die je op zo'n grote schaal verandert, is soms technisch of budgettair onhaalbaar. Als ik nu een idee heb, maak ik op de computer een paar schetsen die ik dan erna met mijn medewerkers uitwerk. Soms maken we achthonderd versies van één sculptuur. Vervolgens nemen we de beslissing: welke vormen zijn de interessantste en gaan we samensmelten tot één sculptuur? Het is niet zo dat het computermodel zonder enige aanpassing wordt omgezet, tijdens de uitvoering kun je nog dingen verbeteren.'

> Voor de realisatie van veel van je ideeën moet de techniek nog worden uitgevonden. Je bent erg vooruitstrevend op dat vlak.

'De beeldhouwkunst evolueert dankzij nieuwe materialen en technieken. Die zorgen voor nieuwe mogelijkheden en leren je op een andere manier na te denken. Computers en 3D-printers bieden nu mogelijkheden die 25 jaar geleden ondenkbaar waren. Ze leren mij dromen over ontwerpen die ik anders niet zou kunnen bedenken. Of omgekeerd: ik bedenk iets en weet niet hoe ik het in vredesnaam zou kunnen uitvoeren. Van sommige ontwerpen weet ik dat ik nog minstens tien jaar zal moeten wachten eer ik ze zal kunnen realiseren, omdat er nu nog te complexe of te dure productieprocedures voor nodig zijn.'





TENTOONSTELLING

**T/M 1 JUNI
2014**

Werk van Nick Ervinck is
te zien in een duo-
tentoonstelling met
George Minne in
Museum Beelden aan Zee,
Scheveningen.
www.beeldenaanzee.nl

Netop, 2011, polyester
en ijzer, 820 x 705 x 615 cm
(foto: Jimmy Kets)

Rechts:
Cirbuats, 2011-2013,
polyester,
1500 x 800 x 800 cm.

Linksonder:
Sniburtad, 2011-2012,
polyamide 3D-print,
41 x 35 x 33 cm
(foto: Peter Verplancke).



‘Ik ben het
gelukkigst
als ik mijn
universum
binnenstap’

➤ Kan digitalisering in de schilderkunst een rol spelen?

‘Ik zie de schilderkunst veel breder. Mijn werk *Sniburtad* is voor mij een schilderij over een ruimtelijke vorm. Het is een huid die, in tegenstelling tot mijn andere glanzende oppervlakten, met de hand is geschilderd. Ik sta met mijn werk met één voet in de oude wereld en met één voet in de nieuwe wereld. Voor de “nieuwe mediamensen” ben ik te klassiek, want ik maak een sculptuur op een sokkel. Voor de beeldhouwkunst ben ik veel te modern, want ik gebruik de computer. Het feit dat je nergens bij hoort, maakt dat je je eigen parcours kunt bewandelen. Een advies dat ik aan schilders zou willen geven is: denk *out of the box* en durf weg te gaan van je eigen medium.’

➤ Is er invloed van schilderkunst terug te vinden in jouw werk?

‘Absoluut. Ik laat me inspireren door de oude Grieken, de Romeinen, zelfs Rubens: denk maar aan mijn werken *Sniburtad* en *Elbeetad*. Op verzoek van de Hermitage in Amsterdam werd mij gevraagd een nieuw werk te maken rond Rubens. Uiteindelijk vertrok ik vanuit de blobsvormen van de volslanke dames uit de schilderijen van Rubens om *Sniburtad* te ontwerpen. Niet dat je er nog een figuur in ziet, maar je herkent duidelijk nog de bilspleten en de cellulose. Ik ben nu zelfs bezig met een plafondschildering, bijna de Sixtijnse Kapel achterna, maar dan gaat het om een beeld dat digitaal is ontworpen.’

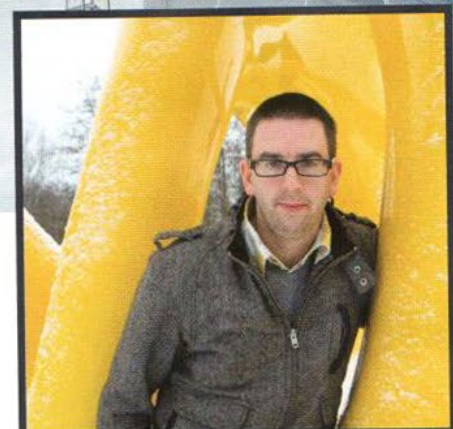
➤ De eerste vraag die bij het publiek opkomt wanneer ze oog in oog met je sculpturen staat, is: ‘Waarom die kleur geel?’

‘Mijn moeder zei vroeger altijd tegen de uitbaatster van de lokale kledingwinkel: “Je moet geen andere kleur pakken, want deze peuter wil toch niks anders dan geel dragen.” Toen ik naar het kunsthumaniora in Brugge ging, vond ik het gek dat ik in een uniform moest lopen terwijl ik onderwezen werd in de kleurenleer. Vanaf het moment dat ik op de Koninklijke Academie voor Schone Kunst in Gent kwam, was het: gele schoenen, gele sokken, gele trui, gele jas, gele fiets. Compleet *over the top*. Neem mijn sculptuur *Olnetop* aan de kust van Bredene: geef het de kleur rood en het wordt meteen heel bloederig. Geef het de kleur blauw, en het werkt niet tegenover de hemel. Groen werkt niet tegenover het gras. Geel is een echte signaalkleur.’

➤ De tweede veelgestelde vraag is: ‘Waarom die titels?’

Lachend: ‘Mijn mooiste titel is *Solbargiafutops*, een samentrekking van *Siutobs*, *Colbarts*, *Corechnots* en *Triafutops*. Het grappige is dat geen enkele museumdirecteur die naam nog durft uit te spreken. De meeste titels zijn anagrammen. In *Luizado* kun je nog achterstevoren “zuil” herkennen.

In *Siutobs* kun je nog “huis” en “blobs” herkennen. Het moeten ook woorden zijn die in geen enkele taal bestaan, zodat ze geen politieke of foute connotaties hebben. In het samenwerken met galleries en musea werken deze namen niet altijd prettig, vandaar dat ik www.wikipedia.be heb gelanceerd. Daar vind je alle titels op een encyclopedische manier terug, met alle technische gegevens, en een foto en tekst per werk.’



NICK ERVINCK

Door het cultiveren van een kruisbestuiving tussen het digitale en het fysieke tast **NICK ERVINCK** (1981) de grenzen tussen verschillende media af. De kunstenaar ontleent technieken van de nieuwe media om het esthetische potentieel en de veerkracht van beeldhouwkunst, animatie, installatie, architectuur en design te bestuderen.

FOTO: KRIS VANDAMME

> Je bent op dit ogenblik 32 jaar. *Do you live your dream?* Ga je elke dag vrolijk achter je pc zitten?

'Het leukste aspect vind ik het kunstenaar zijn. Maar als ik geen inkomsten genereer, kan ik geen werk maken. Ik ben dus kunstenaar-zakenman en een zakenman heeft veel kopzorgen. Dat maakt dat je niet iedere dag met evenveel enthousiasme opstaat. Maar ik neem alle aspecten er graag bij vanwege het kunstenaarschap.'

> Wanneer ben je het gelukkigst in je werk?

'Ik denk dat ik het gelukkigst ben als ik mijn universum kan binnenstappen: dat is vanaf het moment dat je creëert tot het moment dat je dat ding fysiek ziet staan. Ik probeer ook een vast publiek te krijgen en dat publiek die wereld in te zuigen. Het is leuk als mensen je beginnen te volgen en uitkijken naar het volgende werk dat je atelier verlaat.'

> Op welke openvliegende deuren hoop je nog?

'Ik fantaseer erover een totale "Nick Ervinck"-ruimte te maken. En ik hoop ooit nog eens een grote sculptuur te kunnen maken. In de Zebrastraat in Gent heb ik al mooie kansen gekregen en dromen kunnen verwezenlijken. Ik ben bezig met allemaal mooie projecten op het moment, ik kan alleen maar aan het dromen zijn.' 🌀

VOOR MEER INFORMATIE: WWW.NICKERVINCK.COM